କେରଳ ରାଜ୍ୟ

ବନାମ

ଏସ୍ଏଏସ୍ଆଇ

ଅକ୍ଟୋବର 31, 1996

[ଡଃ. ଏ.ଏସ୍. ଆନନ୍ଦ ଏବଂ କେ.ଟି. ଥୋମାସ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଦଣ୍ଡ ସଂହିତା, 1860 :

ଧାରା 302, 326—ଗୁରୁତର ଆଘାତ ଦ୍ୱାରା ହତ୍ୟା—ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ହତ୍ୟା ପାଇଁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରି ଆଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରିବା—ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କେବଳ ଗୁରୁତର ଆଘାତ ଦେବା ପାଇଁ ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରି 5 ବର୍ଷ ଆର୍.ଆଇ. ରେ ଦଣ୍ଡିତ କରିବା—ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଅପିଲରେ ଦର୍ଶାଗଲା, ଡାକ୍ତରୀ ମତାମତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଯେ, ଆଘାତଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକୃତିର ସାଧାରଣ ଧାରାରେ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା ଯାହା ଆଘାତ ପାଇଁ ସିଧାସଳଖ ଦାୟୀ, ଉତ୍ତରଦାତା ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ ଅଟନ୍ତି—ତେଣୁ, ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରାଗଲା—ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଆଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଅପରାଧିକ ଅପିଲ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର : ଅପରାଧିକ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 397/1996 ।

ସି.ଆର୍.ଏଲ୍.ଏ. 123/1992ରେ କେରଳ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ 6.4.95 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏମ୍.ଟି. ଜର୍ଜ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଭି.ବି. ସାହାରିଆ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା :

2.11.1990 ତାରିଖରେ ଅପରାହ୍ନ ପ୍ରାୟ 4.15 ସମୟରେ, ଉତ୍ତରଦାତା ମୃତକ କୁନ୍ହୁଭାରିଦଙ୍କୁ ଏକ ବାଉଁଶ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଆଘାତ କରିଥିଲେ । ସେହି ଆଘାତର

ଫଳସ୍ୱରୂପ ଖପୁରୀ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିଲା ଏବଂ ମୁଣ୍ଡରେ ଏକାଧିକ ବିଦାରିତ କ୍ଷତ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ମସ୍ତିଷ୍କ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥିଲା । 13.11.1990 ରେ ସକାଳେ ପ୍ରାୟ 3ଟା 25 ମିନିଟରେ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ମୃତକଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିଲା । ମାମଲା ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ତଦନ୍ତ ହାତକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା । ତଦନ୍ତ ଶେଷ ହେବା ପରେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୌରା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବିଚାର ପାଇଁ ପ୍ରତିବନ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲା । ଅଭିଯୋଜନ 20 ଜଣ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ, ଏହାସହ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 15, 16 ଏବଂ 17 - ତିନି ଜଣ ଡାକ୍ତରୀ ସାକ୍ଷୀ ଏବଂ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 1, 2 ଏବଂ 3ଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ ଭାବରେ ଯାଞ୍ଚ କରିଥିଲା । ତଥାପି, ବିଚାର ସମୟରେ, ଅଭିଯୋଜନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିବା ତାରିଖ ଏବଂ ସମୟରେ ଘଟଣାଟି ଘଟିଥିବା ସ୍ୱୀକାର କରିବା ପରେ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.1 ଏବଂ ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ.2 ବିରୋଧୀ ପାଲଟିଗଲେ । ବିଜ୍ଞ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ, ସାକ୍ଷ୍ୟର ତର୍ଜମା ଏବଂ ପ୍ରତିପକ୍ଷ ଦଲିଲଗୁଡ଼ିକୁ ଏବଂ ବୟାନକୁ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଆଇପିସି ର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଦୋଷୀ ବୋଲି ପାଇଲେ ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କଲେ । 15.11.1991 ତାରିଖର ରାୟ ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କୁ ଆଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଅପିଲ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଅଭିଯୋଜନ ମାମଲାର ଉତ୍ପତ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସହିତ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 326 ଅନୁଯାୟୀ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 302 କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ 6.4.1995 ତାରିଖର ରାୟ ଅନୁଯାୟୀ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ଆର୍.ଆଇ. ଦଣ୍ଡାଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଆଇପିସିର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏକ ଅପରାଧ ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଦୋଷ ମୁକ୍ତି କରିବା ବିରୋଧରେ ରାଜ୍ୟ ଏହି ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଅଛି ।

ଆମେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତାଙ୍କ ପରାମର୍ଶ ଶୁଣିଛୁ ।

ଉତ୍ତରଦାତା ତାଙ୍କ ଦଣ୍ଡବିଧାନ ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇନଥିଲେ । ସେ କୌଣସି ଏସ୍.ଏଲ୍.ପି. ଦାଖଲ କରିନାହାଁନ୍ତି । ନଥିରେ ଥିବା ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଏ ଯେ, ଘଟଣାଟି ଅଭିଯୋଜନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତାବିତ ପଦ୍ଧତିରେ ଘଟିଥିଲା ଏବଂ 2.11.1990 ଦିନ ଅପରାହ୍ନ 4.15 ସମୟରେ ଗାଁର ତୋଡି ଦୋକାନରେ ଉତ୍ତରଦାତା ମୃତକଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ବାଉଁଶ ବାଡ଼ିରେ ଆଘାତ ଦେଇଥିଲେ । ସାକ୍ଷ୍ୟରୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ହୁଏ ଯେ, ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଗୁରୁତର ଆହତ ଅବସ୍ଥାରେ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ 13.11.1990ରେ ଶେଷ ନିଶ୍ୱାସ ନେବା

ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ କୋମାରେ ରହିଥିଲେ । ତେଣୁ, ଅଭିଯୋଜନ ସଫଳତାର ସହ ଉପସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି ଯେ, ସେହି ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ରାତିରେ ଉତ୍ତରଦାତା ହିଁ ମୃତକଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଆଘାତ ଦେଇଥିଲେ । ତଥାପି, ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତି ବିଷୟରେ ।

ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅବଲୋକନ କରିଥିଲେ:

> "ବିଚାର କରାଯିବାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଅଭିଯୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଅପରାଧ କ'ଣ ଅଟେ । ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଜାଣିଶୁଣି ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଏକ ଭାରୀ କାଠ କିମ୍ବା ଏକ ଲୁହା ରଡ୍ କିମ୍ବା ଏପରିକି ଏକ ଲାଠିରେ ଆଘାତ କରନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଖପୁରୀ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ, ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ, କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଏପରି ଶାରୀରିକ ଆଘାତର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ଯାହା ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ । ଯେହେତୁ ଅଭିଯୁକ୍ତ ମୃତକ କୁନ୍ହୁଭାରିଦଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଏମ୍.ଓ. 1 ବ୍ୟବହାର କରି 3ଟି ଆଘାତ ଦେଇଥିଲେ, ଫଳରେ ମୃତକ ମୁଣ୍ଡରେ ମାରାତ୍ମକ ଆଘାତ ଲାଗିବାରୁ ତଳେ ପଡ଼ିଯାଇଥିଲେ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିଗୁଡ଼ିକ ସୂଚିତ କରୁଛି ଯେ, ଆକ୍ରମଣ ପୂର୍ବରୁ ଯୋଜନାବଦ୍ଧ ଥିଲା ଏବଂ ମୃତକଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ତିନୋଟି ଆଘାତ ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ନଥିଲା ଏବଂ ଆଘାତଗୁଡ଼ିକ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରକୃତିର ସାଧାରଣ ଧାରାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା, ତେଣୁ ମାମଲାଟି ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 300ର ତୃତୀୟ ଖଣ୍ଡ ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଆସିବ ଏବଂ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଭାରତୀୟ ଦଣ୍ଡ ସଂହିତାର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ହତ୍ୟା ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ ଅଟନ୍ତି ।"

ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖିତ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅପରାଧ ସହିତ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସମ୍ପୃକ୍ତି ସମ୍ପର୍କିତ ଅଭିଯୋଜନଙ୍କ ମାମଲା ସହିତ ଅସହମତ ହୋଇନଥିଲେ, ତଥାପି, ଅପରାଧର ପ୍ରଶ୍ନରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମତ ଦେଇଥିଲେ:

> "ସାକ୍ଷ୍ୟ ଅନୁଯାୟୀ, ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ଏମ୍.ଓ. ଦ୍ୱାରା ଗୁରୁତର ଆଘାତ କରିଥିଲେ । ଘଟଣାର ପ୍ରାୟ ଦୁଇ

> ସପ୍ତାହ ପରେ ଆହତଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା ଯେତେବେଳେ ସେ ଚିକିତ୍ସିତ ହେଉଥିଲେ । ଆମ ବିଚାରରେ, ଅଭିଯୁକ୍ତ ନରହତ୍ୟା ପଦବାଚ୍ୟ ହେଉନଥିବା ଦୂଷଣୀୟ ନରବଧ କରିଥିଲେ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ ଧରି ରଖିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 326 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ମୃତକଙ୍କୁ କେବଳ ଗୁରୁତର ଆଘାତ ଦେଇଥିଲେ ।"

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମତକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆମ ପାଇଁ କଷ୍ଟକର ମନେହୁଏ । ଅନ୍ତତଃ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ ଏବଂ ଆଇନରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ । ମୃତକଙ୍କ ଶବ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିବା ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 15 ଡକ୍ଟର ଶାରଳା ଦେବୀ, ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 17 ଡକ୍ଟର ମୋହନଲାଲ, ସ୍ନାୟୁ ଚିକିତ୍ସକ ଏବଂ ଡକ୍ଟର ଜୋସେଫ ଟି. ଜନ୍, ପି.ଡବ୍ଲ୍ୟୁ. 16ଙ୍କ ବୟାନ ମାଧ୍ୟମରେ ଅଭିଯୋଜନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ସାକ୍ଷ୍ୟ, ମୃତକଙ୍କ ଉପରେ ହୋଇଥିବା ଆଘାତର ଗମ୍ଭୀରତାକୁ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଉଛି । ଶବ ବ୍ୟବଚ୍ଛେଦ ବିବୃତିରେ ସଂଖ୍ୟା 22 ଭାବରେ ନଥିଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଆଘାତ ସମ୍ପର୍କରେ ଏକ ସନ୍ଦର୍ଭ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହେବ । ସେହି ଆଘାତଟି ଏହିପରି ଭାବରେ ପଢ଼ାଯାଏ :

> "9 ରୁ 14 ଆଘାତ ତଳେ ଏବଂ ଚାରିପାଖରେ, ଖପୁରି ସହ ମୁଣ୍ଡର ସମ୍ମୁଖ ଭାଗ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲାଲ ମାଟିଆ ରଙ୍ଗର ହୋଇ ଖଣ୍ଡିଆ ଖାବରା ହୋଇଯାଇଥିଲା । ସମ୍ମୁଖ ହାଡ଼ଗୁଡ଼ିକ ସଙ୍କୁଚିତ ଭାବରେ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବାମ ପାର୍ଶ୍ୱସ୍ଥ ଅସ୍ଥି ସହିତ 10 x 7.0 ସେମି ହାଡ଼ର ଏକ ତ୍ରୁଟି ଦେଖାଯାଇଥିଲା, କାନର ଉପର ସ୍ତରରେ ତଳ ପଛ କୋଣ ସହିତ ଅନୁପ୍ରବେଶ ଭାବରେ, ତଳେ ଅକ୍ଷତ ଡୁରା 0.1- 0.3 ସେମି ଘନ ଗାଢ଼ ବାଦାମୀ ରକ୍ତ ଜମାଟ ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛାଦିତ ହୋଇଥିଲା । ମସ୍ତିଷ୍କର ସମ୍ମୁଖ ଭାଗର ଡୁରା 5 x 3.0 ସେମି ଏକ ତ୍ରୁଟିରେ ବିଦାରିତ କ୍ଷତ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ଯାହା ତଳେ ଥିବା ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ପ୍ରକଟ କରିଥିଲା । ମସ୍ତିଷ୍କର ସମ୍ମୁଖ ଏବଂ ବାମ ଅସ୍ଥାୟୀ ମେରୁଗୁଡ଼ିକ 0.5 ସେ.ମି. ଗଭୀରତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅର୍ଦ୍ଧ-କଠିନ ଥିଲା, ଯାହା 0.1-0.2 ସେମି ମୋଟା ଲାଲ-ବାଦାମୀ ରକ୍ତ ଜମାଟ ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛାଦିତ ଥିଲା । ଡୁରାମାଟର ଏବଂ ଆରାଚାନୋଇଡ୍ ପଦାର୍ଥ ଉପରେ ସବୁଜ ହଳଦିଆ ପତଳା ପସ୍ ସ୍ତର ହୋଇଯାଇଥିଲା । ମସ୍ତିଷ୍କ (1260 ଗ୍ରାମ) ଫୁଲିଯାଉଥିଲା ଏବଂ ଧଳା ପଦାର୍ଥରେ ବହୁବିକ ପଙ୍କଟେଟ୍ ରକ୍ତସ୍ରାବ

ହେଉଥିଲା । ସମ୍ମୁଖ ଚଟାଣର ଖପୁରି ଖାତ ସମାନ ଭାବରେ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା । ଭଙ୍ଗା ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକ ଚାରିପାଖରେ ଜମାଟ ବାନ୍ଧିଥିବା ରକ୍ତର ଲାଲ ବାଦାମୀ ଅନୁପ୍ରବେଶ ।"

ଡାକ୍ତରୀ ମତାମତ ଅନୁଯାୟୀ, ମୃତକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଆଘାତ ପ୍ରକୃତିର ସାଧାରଣ ଗତିରେ ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା । ନଥିରେ ଥିବା ସାକ୍ଷ୍ୟରୁ ଜଣାପଡିଛି ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତା ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ତିନୋଟି ଆଘାତ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଆଘାତଗୁଡ଼ିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ଥିଲା ଏବଂ ଦୁର୍ଘଟଣାଜନିତ ନୁହେଁ । ଶରୀରର ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣଟି ଯୋଜନାବଦ୍ଧ ଭାବରେ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା କ୍ଷତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏବଂ ଡାକ୍ତରୀ ମତାମତ ଯେ, ଆଘାତଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣ ପ୍ରକୃତିରେ ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ସିଧାସଳଖ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ହାତରେ ମୃତକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 2.11.1990ରେ ପ୍ରାପ୍ତ ଆଘାତ ପାଇଁ ଦାୟୀ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମାମଲା ଆଇପିସିର ଧାରା 300ର ଧାରା 3ର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଆସିବ । ଆମର ମତରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନଥିରେ ଥିବା ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଭୁଲ କରିଥିଲେ ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ କେବଳ ଗୁରୁତର ଆଘାତ ଦେବା ପାଇଁ ଦାୟୀ କରାଯାଇପାରିବ । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ମତ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଠିକ ଥିଲା । ଯେହେତୁ ଏହି ଅପରାଧ ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 300 ଦ୍ୱାରା ଆବୃତ, ଉତ୍ତରଦାତା ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡିତ ହେବା ଉଚିତ । ତେଣୁ, ଆମେ ଅପରାଧର ପ୍ରକୃତି ସମ୍ପର୍କରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ରଦ୍ଦ କରୁଛୁ ଏବଂ ଦର୍ଶାଉ ଯେ, ଉତ୍ତରଦାତା ଆଇ.ପି.ସି. ର ଧାରା 302 ଅନୁଯାୟୀ ଦଣ୍ଡନୀୟ ହତ୍ୟା ଅପରାଧରେ ଦୋଷୀ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏହି ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ ଆମେ ସେହି ସପକ୍ଷରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରୁଛୁ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଆଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡରେ ଦଣ୍ଡିତ କରୁଛୁ ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଜାମିନ ବନ୍ଧପତ୍ର ବାତିଲ କରାଯାଇଛି । ଦଣ୍ଡାଦେଶର ଅବଶିଷ୍ଟ ଭାଗ ଭୋଗିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ହେପାଜତକୁ ନିଆଯିବ ।

ଜି.ଏନ୍. ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

—— o ——

କେରଳ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଏସ୍ଏଏସ୍ଆଇ

ଅସ୍ୱୀକରଣ:

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦକ

ଯୋଗେଶ୍ୱର ହୋତା

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।